

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi január hó 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A harmadfokú bíróság a testi sértés vétsége miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 3.Bf.293/2015/3. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a magánvádlót, hogy fizessen meg az államnak 10.000 (tízezer) forint harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

Indokolás

A másodfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést.

Jogorvoslati kérelmében a másodfokú ítéletet azért kifogásolta, mert álláspontja szerint a rendőri intézkedés során nem ketten, hanem hárman jártak el a helyszínen, és egyiküket sem az első-, sem a másodfokú eljárás során nem hallgatták ki. Emellett sérelmezte, hogy az igazságügyi orvosszakértő kétségbe vonta a járóbeteg szakellátásról szóló adatlap tartalmát, holott az orvosi kezelés eredményeként ő ezt az okiratot kapta. Mindezekre tekintettel **tanú1** rendőr tanúkénti kihallgatását és a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte.

A nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselője a fellebbezést fenntartva a másodfokú ítélet megváltoztatását: a vádlott bűnösségének megállapítását és büntetőjogi jogkövetkezmény alkalmazását indítványozta.

A védő a nyilvános ülésen a másodfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A harmadfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott másodfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban Be.) 387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet

megalapozott-e.

Ennek eredményeként a harmadfokú bíróság úgy látta, hogy a másodfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul. Emellett azt is meg lehetett állapítani, hogy az eljárási szabályokat az első-, és a másodfokú bíróság is megtartotta, az érdemi felülbírálatnak tehát nem volt akadálya.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól kétségtelenül eltérően értékelte a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokat. Erre azonban a Be.352.§ (1) bekezdésének b) pontja és (3) bekezdése értelmében törvényes lehetősége volt, hiszen az eltérő tényállás a vádlott felmentéséhez vezetett. Ezen túlmenően pedig indokolási kötelezettségének is részletesen, a logika szabályainak megfelelően eleget tett.

A másodfokú bíróság érveivel a harmadfokú bíróság teljes egészében egyetértett, így azok tételes megismétlését nem, mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

A Be.494.§ (1) bekezdése értelmében magánvádas eljárásban a terhelt bűnösségének bizonyítása a magánvádlót terheli. Ugyanakkor a Be.4.§ (2) bekezdésében megfogalmazott jogelv - melyre határozatának indokolásában a másodfokú bíróság is utalt - a Be.393.§-a értelmében magánvádra folyó eljárásban is alkalmazandó, következésképpen a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a feljelentésben szereplő terhelő tényeket éppen ennek a kétséget kizáró bizonyosságnak a hiányában nem lehetett a vádlottal szemben megállapítani.

E körben helytállóan hivatkozott arra, hogy a vád tárgyává tett cselekmény tanúsításakor, annak helyszínén mindösszesen ketten voltak jelen: a vádlott és a magánvádló. E két személynek azonban a büntetőeljárás során tett vallomásai ellentétesek voltak, ennek az ellentétnek a feloldására pedig a beszerzett egyéb bizonyítékok tartalma, mérlegelése alapján sem volt lehetőség.

A magánvádlót ellátó orvos által a járóbeteg szakellátásról szóló adatlapon rögzítettek nem voltak kellően részletezettek ahhoz, hogy kétséget kizáróan állást lehessen foglalni abban a kérdésben, hogy a vádlott magatartása következtében a magánvádlónak keletkezett-e sérülése, illetve, amennyiben igen, az milyen módon jöhetett létre.

Következésképpen az igazságügyi orvosszakértő sem lehetett abban a helyzetben, hogy a számára biztosított szakorvosi lelet alapján kétséget kizáró megállapításokat tegyen.

Az elsőfokú bíróság által kihallgatott, helyszínen intézkedő rendőrök - tanú 2 és **tanú3** - tanúvallomásukban arról számoltak be, hogy nem emlékeznek a történések részleteire, így arra sem, hogy láttak-e sérülést a magánvádlón.

A fentiek alapján így helyesen foglalt állást a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során abban, hogy a magánvádló állításainak igazolására, a vádlott tagadásának megcáfolására sem a helyszínen eljáró és az elsőfokú bíróság által kihallgatott rendőrök tanúvallomása, sem a magánvádló sérüléseit rögzítő orvosi irat, sem pedig az annak alapján készült igazságügyi orvosszakértői vélemény nem volt alkalmas.

A Be.388.§ (2) bekezdése értelmében a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak.

A magánvádló **tanú1** tanú kihallgatására vonatkozó kifejezett bizonyítási indítványt az eljárás korábbi szakaszában nem terjesztett elő. A harmadfokú bíróság megítélése szerint - figyelemmel az eltelt időre is - a hasonló ügyekben nyilvánvalóan gyakran intézkedő rendőr vallomásától sem várható olyan bizonyíték, mely a magánvádló állításának alátámasztására alkalmas volna.

Ezért a Be.399.§ (5) bekezdésében írt okból nem kerülhetett sor a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére.

Ennek mikénti eldöntése során a harmadfokú bíróságnak figyelemmel kellett lennie arra is, hogy a feljelentésben leírt cselekmény - telefon elvétele érdekében az alkar megszorítása, megcsavarása - a mindennapi élettapasztalat szerint sem testi sérülés okozására irányuló szokványos magatartás. A büntetőjogi felelősség megállapításának az események részletekbe menő feltárása tehát már csak azért is elengedhetetlen feltétele volna, mert a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 164.§ (2) bekezdésében meghatározott *könnyű* testi sértés vétségének gondatlan alakzata nincsen.

A harmadfokú bíróság a fentiekre tekintettel a magánvádló által bejelentett fellebbezést nem találta megalapozottnak, és a másodfokú bíróság ítéletét - helyes indokainál fogva - a Be.397.§-a értelmében helybenhagyta.

Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a harmadfokú eljárásban felmerült 10.000 forint

bűnügyi költséget a magánvádló köteles megfizetni az azt megelőlegező államnak, a Be.514.§ (4) bekezdése alapján.

Pécs, 2017. január 13.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 3.Bf.293/2015/3. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.II.38/2016/6. számú végzésével a 2017. évi január hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Magyarfalvi Melinda
tisztviselő